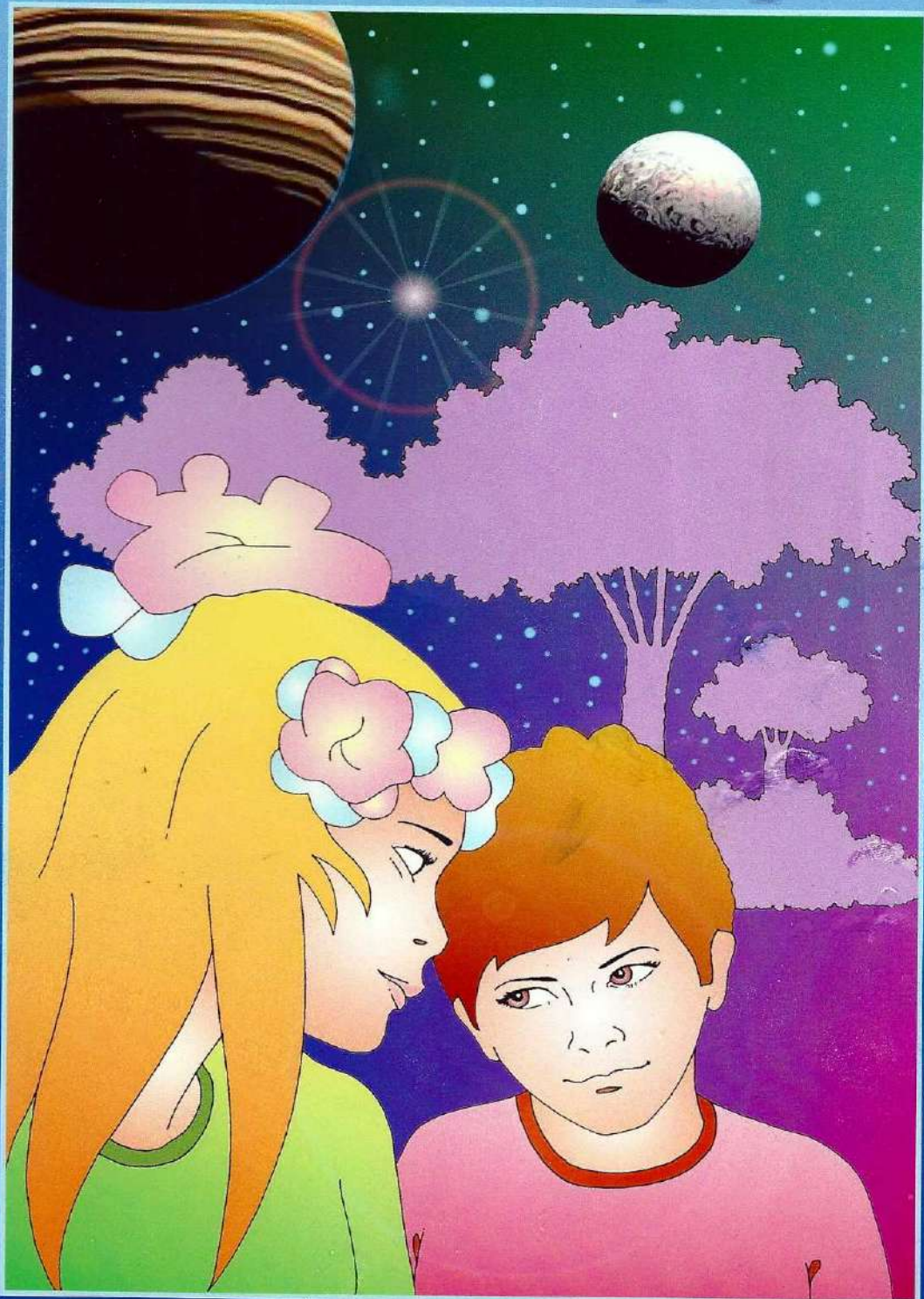

ΠΑΝΟΣ ΠΑΧΝΕΛΗΣ

Το κορίτσι με τα κρυστάλλινα φτερά

ΑΘΗΝΑ

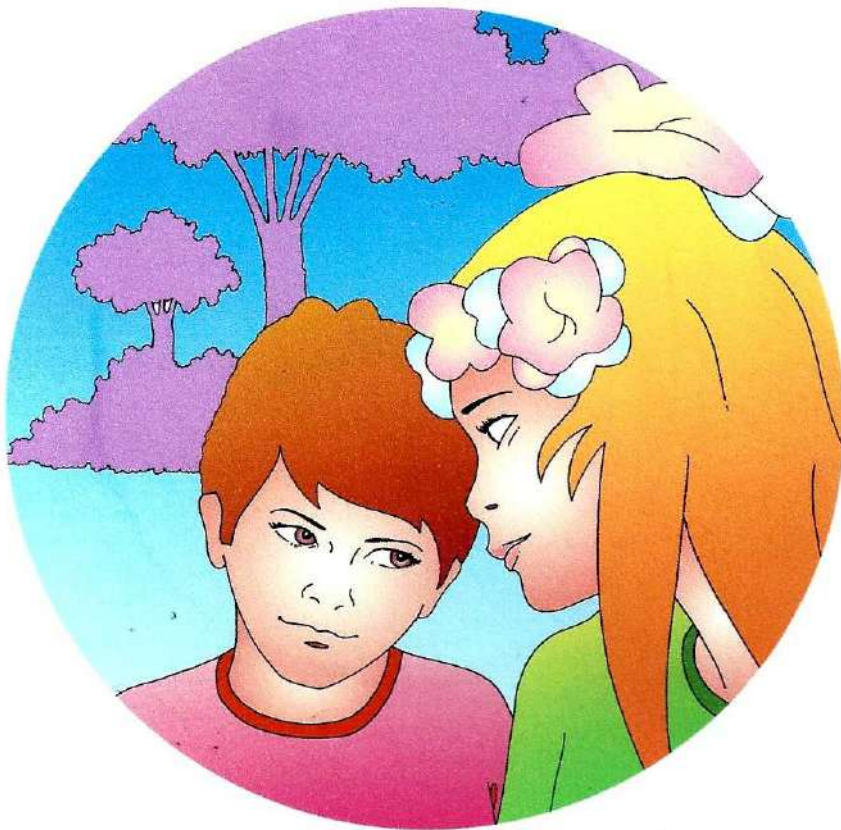
Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται
ελεύθερα στο διαδίκτυο από τον
δημιουργό του, υπό την ακόλουθη
άδεια Creative Commons:

© Πανος Παχνελης

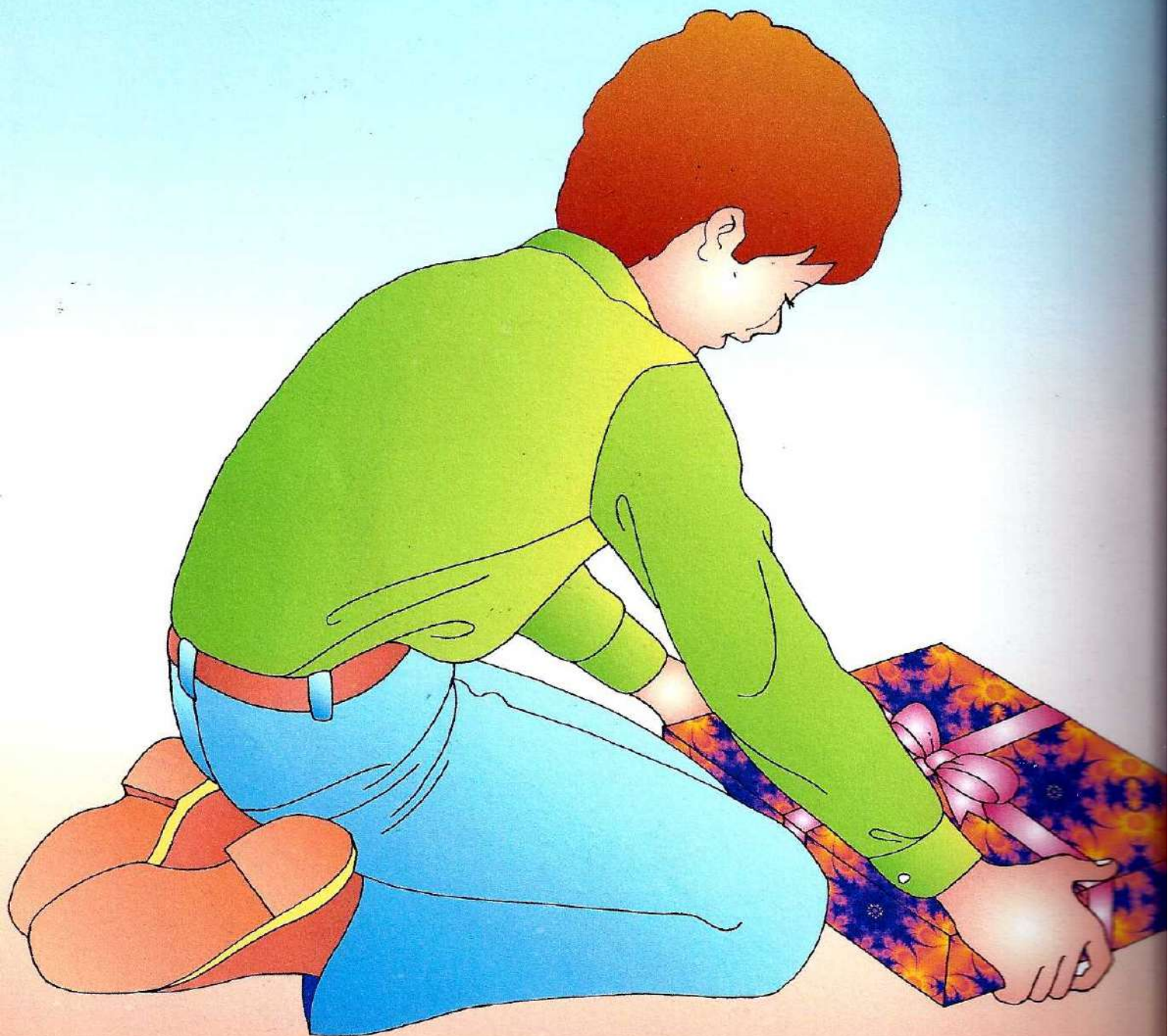
Panrac65@yahoo.gr

Το κορίτσι με τα κρυστάλλινα φτερά

Κείμενο-Εικονογράφηση
Γάνος Παχνέλης

Αθήνα

Εκείνο το γλυκό, καλοκαιρινο βράδυ, ο μικρός Νικόλας δεν είχε ύπνο. Είχε περάσει προ πολλού η ώρα που, συνήθως, ξάπλωνε στο κρεβάτι του, αλλά αυτό δεν τον απασχολούσε, καθώς το σχολείο είχε τελειώσει πριν από τρεις μέρες κι έτσι μπορούσε την άλλη μέρα το πρωί να κοιμηθεί όσο ήθελε. Υπήρχε όμως κάτι άλλο που τον απασχολούσε και τον κρατούσε ξύπνιο αυτή την ώρα. Κι αυτό δεν ήταν άλλο από ένα μεγάλο κουτί με χρώματα ζωγραφικής επάνω στο γραφείο του. Ήταν ένα δώρο της μητέρας του, επειδή είχε τελειώσει την Πέμπτη Δημοτικού με άριστη βαθμολογία. Η ζωγραφική ήταν ένα από τα πράγματα που έδιναν μεγάλη ευχαρίστηση στον Νικόλα. Τον μάγευε αυτή η δυνατότητα, με ένα μολύβι και λίγες ξυλομπογιές, να μπορεί να μετατρέπει ένα απλό άσπρο χαρτί, σε ένα μικρό έργο τέχνης. Όμως, τώρα η μητέρα του τού είχε βάλει ένα μεγαλύτερο, πιο σπουδαίο στόχο. Μέσα στο κουτί που του είχε δωρίσει βρίσκονταν σωληνάρια με χρώματα λαδομπογιάς και τα κατάλληλα πινέλα. Ακόμη του είχε αγοράσει ένα μουσαμά στερεωμένο σ' ένα ξύλινο πλαίσιο και του είχε πει:

-Για να δούμε τι πίνακα θα φτιάξει ο μικρός μας ζωγράφος. Αν είναι επιτυχημένος θα του βάλουμε μια όμορφη κορνίζα και θα τον κρεμάσουμε στο σαλόνι!

Στην αρχή ο Νικόλας ενθουσιάστηκε. Ένας πίνακας ζωγραφισμένος από τον ίδιο; Μα αυτό ήταν καταπληκτική ιδέα. Αμέσως άρχισε να σκέφτεται τι θέμα να ζωγραφίσει. Μετά από αρκετές αμφιταλαντεύσεις αποφάσισε να φτιάξει ένα τοπίο. Και μάλιστα το τοπίο που έβλεπε από το παράθυρο του δωματίου του. Καθώς το σπίτι του ήταν έξω από την πόλη και γύρω-γύρω ήταν εξοχή, η θέα που έβλεπε ήταν υπέροχη. Τα δέντρα σε πρώτο πλάνο, το σπιτάκι μακριά με την κόκκινη στέγη, τα βουνά ακόμα πιο μακριά... ναι, θα ήταν ένα πολύ όμορφο θέμα για τον πίνακά του.

Πρωί-πρωί, εκείνη τη μέρα, είχε απλώσει με ενθουσιασμό τα σωληνάρια, την παλέτα όπου θα ανακάτευε τα χρώματα και τα πινέλα πάνω στο γραφείο του, στο οποίο είχε στρώσει παλιές εφημερίδες για να μη το λερώσει. Είχε στήσει και τον άσπρο μουσαμά απέναντί του και ήταν έτοιμος ν' αρχίσει να ζωγραφίζει. Και τότε εμφανίστηκε μέσα στο μυαλό του η πρώτη αμφιβολία. Θα τα κατάφερνε άραγε; Θα ζωγράφιζε κάτι όμορφο ή θα έφτιαχνε κάτι που δεν θα ήταν να το δει μάτι ανθρώπου; Κι αυτές οι λαδομπογιές που δεν τις ήξερε καθόλου; Πως τις ήρθε της μαμάς του και του τις έκανε δώρο; Και από πού έπρεπε πρώτα ν' αρχίσει, απ' τον ουρανό, από τα δέντρα, από το σπίτι; Τα ερωτήματα πλημμύριζαν το μυαλό του και παρέλυναν τα χέρια του. Χωρίς να το καταλάβει έφτασε η ώρα του μεσημεριανού φαγητού κι εκείνος δεν είχε βάλει ούτε μια μολυβιά στο μουσαμά.

Το απόγευμα έπαιξε ποδόσφαιρο με τους φίλους του, το Γιώργο, τον Αλέξη και το Μηνά και το θέμα της ζωγραφικής δεν τον απασχόλησε καθόλου. Το

βράδυ όμως, όταν πήγε στο δωμάτιό του να κοιμηθεί, οι σκέψεις ήρθαν πάλι στο μυαλό του και οι αμφιβολίες, πιο δυνατές από το πρωί, έδιωξαν τον ύπνο από τα μάτια του.

«Δεν θα καταφέρω τίποτα» σκέφτηκε, «πόσο θα στενοχωρηθεί η μητέρα μου».

Κάνοντας αυτή τη σκέψη, η δυνατότητα να ζωγραφίσει ένα όμορφο πίνακα του φάνηκε τώρα πολύ μακρινή και η απογοήτευση κυρίεψε την καρδιά του.

Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του και κοίταξε αφηρημένα έξω από το παράθυρο. Η νύχτα ήταν πολύ όμορφη και καθώς η ατμόσφαιρα ήταν καθαρή, είδε αμέτρητα αστέρια να λαμπυρίζουν ψηλά στον ουρανό. Το θέαμα ήταν τόσο συναρπαστικό που σε μια στιγμή ξέχασε τη στενοχώρια του. Ήξερε, από βιβλία που είχε διαβάσει, πως όλα αυτά τα φωτεινά σημαδάκια ήταν άστρα όπως ο δικός μας ήλιος και πλανήτες όπως η Γη μας.

«Άραγε να υπάρχουν άνθρωποι σαν κι εμάς σε κάποιους απ' αυτούς τους πλανήτες;» αναρωτήθηκε ο Νικόλας. «Και γιατί όχι;» απάντησε μόνος του. «Και θα ασχολούνται άραγε με τη μουσική, τη γλυπτική, τη ζωγραφική;». Μόλις έκανε την τελευταία σκέψη, ένα αγκαθάκι τρύπησε την καρδιά του. Ο πίνακας ήρθε πάλι στο μυαλό του και το πρόσωπό του συννέφιασε. Αλλά την επόμενη στιγμή κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή του.

Ένα από τα φωτεινά σημαδάκια στον ουρανό φαινόταν να πέφτει προς τη γη. Ο Νικόλας είχε δει κι άλλες φορές πεφταστέρια, αλλά αυτό εδώ ήταν κάτι άλλο. Είχε μια περίεργη κίνηση, πότε από 'δω πότε από κει και όσο πλησίαζε προς τη γη φαινόταν να έχει ένα παράξενο ακανόνιστο σχήμα. Δεν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα και κατάλαβε πως ο επισκέπτης από το διάστημα θα προσγειωνόταν στην αυλή τους.

«Ωρα είναι να μας κάνει και καμιά ζημιά στο σπίτι» σκέφτηκε ο Νικόλας. Δεν πρόλαβε όμως να ολοκληρώσει τη σκέψη του και το φωτεινό σώμα από τον ουρανό πέρασε πάνω από τις κορφές των δέντρων και προσγειώθηκε απαλά στο γρασίδι του κήπου τους.

Ο Νικόλας περίμενε πως θα γίνει κάποια έκρηξη ή κάτι άλλο φοβερό και είχε μισοκρυφτεί πίσω από το παράθυρό του, αλλά δεν έγινε τίποτα τέτοιο. Προσπάθησε τότε, με βοηθό το λιγοστό φως του φεγγαριού, να διακρίνει το σχήμα του νυχτερινού επισκέπτη. Και τότε ένοιωσε τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής του. Πρώτα διέκρινε δύο χέρια, μετά δύο πόδια, ένα κεφάλι. Μα ήταν ανθρώπινο πλάσμα; Κοίταξε καλύτερα και είδε κάτι σαν φτερούγες στην πλάτη του. Μήπως ήταν διαστημική ακρίδα; Ένα παράξενο πρασινωπό φως που έλαμπε απαλά γύρω από το περίεργο πλάσμα, έδινε στην όλη σκηνή κάτι το εξωπραγματικό.

Το πλάσμα γύρισε αργά προς το Νικόλα και καθώς μια αχτίδα του φεγγαριού φώτισε το πρόσωπό του, εκείνος είδε με έκπληξη ότι ήταν ένα κορίτσι, ένα κορίτσι περίπου στην ηλικία του. Σήκωσε το κεφάλι της προς το Νικόλα, λες και

ήξερε από πριν ότι ήταν εκεί και δείχνοντάς του κάτι που κρατούσε στο χέρι της, του είπε:

-Μπορείς σε παρακαλώ να με βοηθήσεις; Έχει σπάσει η φτερούγα μου!

Η φωνή του κοριτσιού ήταν λεπτή και είχε μια τέτοια μουσικότητα, που έκανε στη στιγμή να διαλυθούν όλοι οι φόβοι του Νικόλα.

-Έρχομαι αμέσως, της απάντησε.

Προσπαθώντας να μη κάνει καθόλου θόρυβο, για να μη ξυπνήσουν οι γονείς του, κατέβηκε την ξύλινη σκάλα, άνοιξε την εξώπορτα και βγήκε στον κήπο. Πλησίασε διστακτικά προς το μέρος του κοριτσιού, αλλά εκείνο του χαμογελούσε τόσο γλυκά, που και οι τελευταίοι φόβοι του εξατμίστηκαν οριστικά.

-Πως μπορώ να σε βοηθήσω; τη ρώτησε.

-Έσπασε η φτερούγα μου και χωρίς αυτήν δεν μπορώ να γυρίσω στον τόπο μου, του είπε, και του έδειξε αυτό που κρατούσε στα χέρια της.

-Και ποιος είναι ο τόπος σου;

Χαμογέλασε μυστηριακά.

-Θα σου πω αργότερα, του είπε.

Πήρε στα χέρια του τη φτερούγα και, έκπληκτος, είδε πως ήταν γυάλινη με διάφορα χρώματα επάνω της. Γύρισε και την κοίταξε καλύτερα. Το πρόσωπό της είχε τέλεια χαρακτηριστικά και τα μάτια της ήταν χρυσοπράσινα, μ' ένα βαθύ βλέμμα που νόμιζε πως έφτανε ως την ψυχή του. Δε θυμόταν να είχε ξαναδεί τόσο όμορφο κορίτσι.

-Έχω μια κόλλα που κάνει θαύματα, της είπε. Πάω να τη φέρω.

Ανέβηκε γρήγορα στο δωμάτιό του, πήρε το σωληνάριο με την κόλλα και κατέβηκε πάλι στον κήπο. Το κορίτσι ήταν καθισμένο σ' ένα παγκάκι και τον περίμενε.

-Θα γίνει καλύτερα κι από πριν, της είπε.

Άπλωσε την κόλλα στο σπασμένο μέρος της φτερούγας και την κόλλησε με προσοχή στο υπόλοιπο κομμάτι που εξείχε από την πλάτη της.

-Σε λίγα λεπτά θα είναι εντάξει.

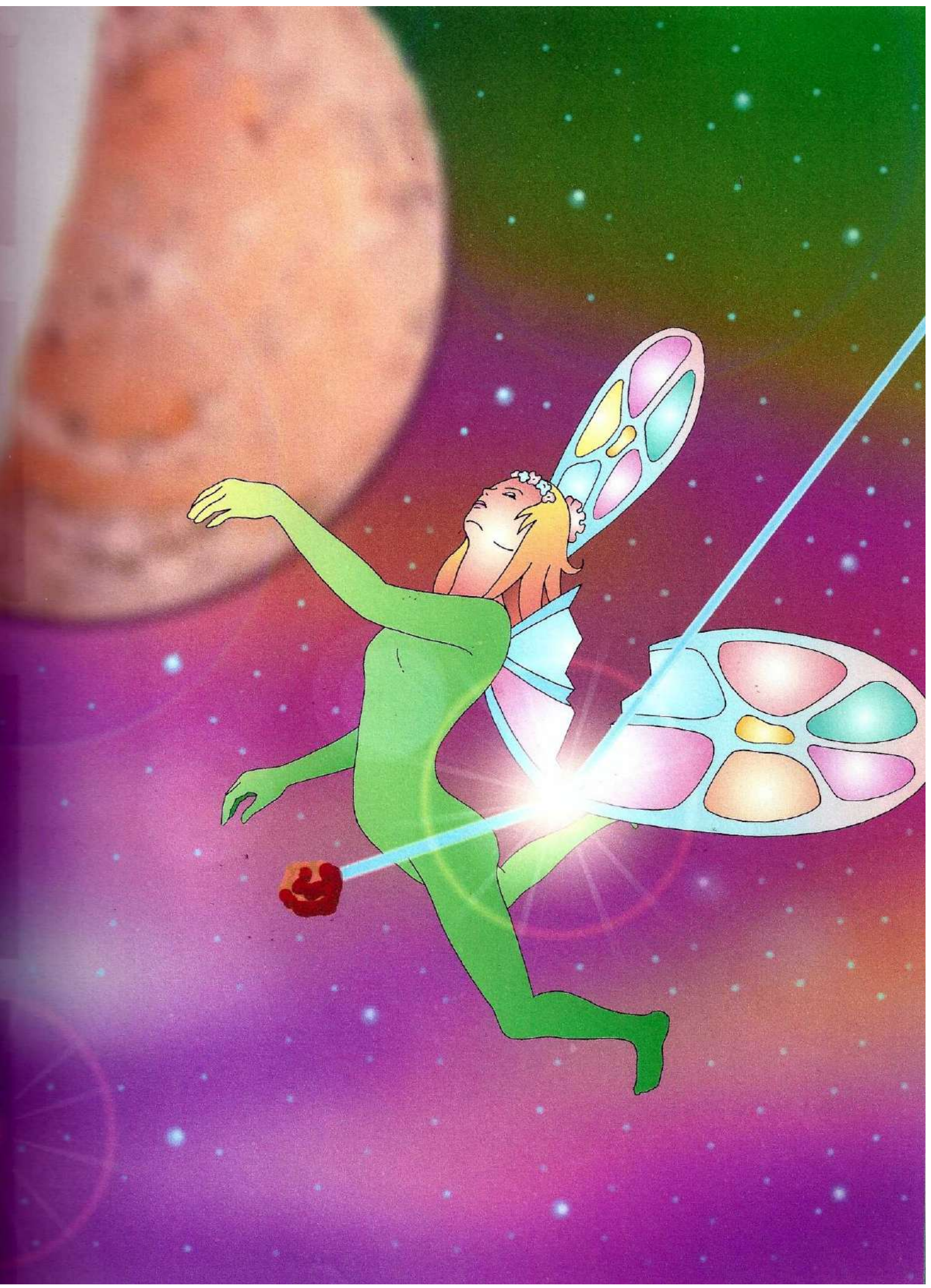
Χαμογέλασε γλυκά και τον ευχαρίστησε.

Μαγεμένος από την παρουσία της ο Νικόλας, παρατηρούσε πόσο λεπτά ήταν τα χέρια της, πόσο αέρινο το σώμα της. Ένα υπέροχο άρωμα, σαν από χίλια λουλούδια, πλανιόταν γύρω της. Φοβήθηκε πως τώρα που της είχε φτιάξει τη φτερούγα θα έφευγε.

-Ξέρεις... δεν έχω ξαναδεί κορίτσι με φτερά. Είσαι ...άγγελος; τη ρώτησε.

Γέλασε μ' ένα γέλιο κρυστάλλινο και, γέρνοντας το σώμα της, έφερε το πρόσωπό της κοντά στο δικό του.

-Μου φέρθηκες πολύ ευγενικά, του είπε. Γι' αυτό κι εγώ θα σου αποκαλύψω το μυστικό μου. Είμαι από έναν άλλο πλανήτη.

Ο Νικόλας την κοιτούσε με το στόμα ανοιχτό.

-Και πως βρέθηκες εδώ;

-Είχα βγει βόλτα στο διάστημα και ήμουν κοντά στο δικό σας φεγγάρι, όταν ένας μικρούλης μετεωρίτης χτύπησε τη φτερούγα μου και την έσπασε. Σκέφτηκα τότε πως κάποιο ευγενικό παιδί από τη γη θα μπορούσε να με βοηθήσει. Με τη βοήθεια της μιας φτερούγας πέταξα ως εδώ και ο νυχτερινός αέρας μ' έφερε κοντά σου.

-Εμένα με λένε Νικόλα, της είπε. Εσένα ποιο είναι τ' όνομά σου;

-Ποιο όνομα νομίζεις ότι μου ταιριάζει; τον ρώτησε χαμογελώντας.

Ο Νικόλας σκέφτηκε λίγο.

-Εγώ θα σε έλεγα Λίνα, της είπε.

-Αυτό λοιπόν είναι τ' όνομά μου, μπορείς να με λες έτσι. Κι επειδή με βοήθησες έχω να σου προτείνω κάτι. Θέλεις να πάμε μια βόλτα ως τον πλανήτη μου;

Ο Νικόλας γέλασε.

-Μα... πως, γίνονται αυτά τα πράγματα; Κι έπειτα ούτε διαστημόπλοιο έχουμε, ούτε εγώ έχω φτερά σαν κι εσένα.

Το κορίτσι τον κοίταξε βαθιά στα μάτια. Με απαλή και σταθερή φωνή του είπε:

-Αν δεν γινόταν δε θα στο πρότεινα.

-Κι αν ξυπνήσουν οι γονείς μου και δουν ότι λείπω; Θ' ανησυχήσουν τόσο πολύ.

-Απόψε Νικόλα είναι μια αλλιώτικη βραδιά. Μια μαγική βραδιά που θα τη θυμάσαι σε όλη σου τη ζωή. Κοίταξε γύρω σου. Ο χρόνος έχει σταματήσει. Κανείς δεν θα καταλάβει πως έχεις λείψει.

Ο Νικόλας κοίταξε γύρω. Τα δέντρα δεν κουνιόντουσαν πια στο νυχτερινό αέρα και παντού επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Κοίταξε ψηλά τα εκατομμύρια αστέρια στον ουρανό. Ήταν ένα μαγικό θέαμα. Ύστερα κοίταξε την Λίνα. Του χαμογέλασε και του έπιασε σφιχτά το χέρι. Κατάλαβε πως θα πήγαινε μαζί της και στην άκρη του κόσμου. Με μια απαλή κίνηση των φτερών της ανυψώθηκε από τη γη, παίρνοντας μαζί της και τον Νικόλα.

Πέρασαν γρήγορα πάνω από τις κορφές των δέντρων και σύντομα έφτασαν σε μεγάλο ύψος. Ο Νικόλας κρατούσε σφιχτά το χέρι του κοριτσιού και σκεφτόταν πως αν έπεφτε από τόσο ύψος στη γη, θα γινόταν χίλια κομμάτια. Όμως η σιγουριά της Λίνας του έδινε θάρρος και έδιωχνε κάθε του φόβο. Σιγά-σιγά τα φτερά του κοριτσιού κινιόντουσαν πιο γρήγορα και η ταχύτητά τους μεγάλωνε. Ήταν φανερό πως σε λίγη ώρα θα έβγαιναν από την ατμόσφαιρα της γης. Ο Νικόλας ήξερε, από τα βιβλία που είχε διαβάσει, πως στο διάστημα δεν υπήρχε οξυγόνο. Ένας μικρός φόβος φώλιασε στην καρδιά του.

-Θα μπορώ να αναπνέω εκεί έξω; τη ρώτησε.

-Όσο κρατάς το χέρι μου, θα αναπνέεις μέσα από εμένα.

-Και δεν θα κρυώνω;

-Θα σε ζεσταίνω εγώ του απάντησε.

Ο Νικόλας κοίταξε πίσω του και είδε τη Γη, μια τεράστια μπάλα, να αιωρείται στο διάστημα. Το θέαμα ήταν ασύγκριτο, συναρπαστικό, πέρα από κάθε τι που είχε αντικρίσει ως τώρα. «Ένα πολύτιμο πετράδι» σκέφτηκε «που εμείς οι άνθρωποι δεν σεβόμαστε την ομορφιά του και το πληγώνουμε».

Όμως τώρα η Λίνα είχε αναπτύξει μεγάλη ταχύτητα και ίσα που πρόλαβε ο Νικόλας να θαυμάσει τη Σελήνη καθώς την προσπέρασαν.

Είχαν ανοιχτεί τώρα στο απέραντο σύμπαν και, καθώς δεν υπήρχε ατμόσφαιρα, τα αμέτρητα αστέρια έλαμπαν πάνω στο μαύρο βελούδο του ουρανού, με μια λάμψη πολύ πιο έντονη απ' ότι φαινότουσαν από τη γη.

-Αλήθεια ποιος είναι ο πλανήτης σου; ρώτησε ο Νικόλας.

Το κορίτσι του έδειξε ίσια μπροστά.

-Εκείνο το μικρό αστέρι δίπλα στα δύο άλλα.

Καθώς το έδειξε η Λίνα, σα να κατάλαβε το αστέρι και η λάμψη του έγινε ακόμη πιο έντονη. Όμως φαινόταν ακόμη πολύ μακριά και η αμφιβολία ξαναγύρισε στην καρδιά του Νικόλα. Αν ξυπνούσαν οι γονείς του και έβλεπαν ότι δεν είναι στο κρεβάτι του; Του είχε πει αλήθεια το κορίτσι; Κι αν δεν κατάφερναν να φτάσουν στο αστέρι της, τι θα γινόντουσαν μέσα στην απεραντοσύνη του διαστήματος; Πως την είχε εμπιστευτεί τόσο εύκολα και την είχε ακολουθήσει; Δάκρυα ήρθαν στα μάτια του. Το κορίτσι γύρισε και τον κοίταξε.

-Τι έχεις; τον ρώτησε με την κρυστάλλινη, απαλή φωνή της.

-Φοβάμαι πως δεν θα μπορέσουμε να φτάσουμε ποτέ στον πλανήτη σου, της είπε. Φοβάμαι πως θα χαθούμε και οι γονείς μου θα πεθάνουν από τη θλίψη τους.

Το κορίτσι έκοψε ταχύτητα. Περνούσαν τώρα κοντά σ' ένα πολύ μικρό δορυφόρο ενός τεράστιου πλανήτη. Στράφηκαν προς το δορυφόρο και σύντομα προσγειώθηκαν επάνω του. Η Λίνα κάθισε σε ένα μικρό βράχο και πρότεινε στο Νικόλα να κάνει το ίδιο. Εκείνος κάθισε κοντά της κι εκείνη του έπιασε το χέρι. Τον κοίταξε στα μάτια και του είπε:

-Γιατί δεν μου έχεις εμπιστοσύνη; Ότι σου είπα μέχρι τώρα δεν έγινε; Σου υπόσχομαι ότι πολύ πριν ξημερώσει στη γη, θα είσαι πάλι στο κρεβάτι σου.

Ο Νικόλας κοίταξε αυτά τα πανέμορφα μάτια, το υπέροχο πρόσωπο. Τα λόγια της στάλαξαν σαν βάλσαμο στην καρδιά του και η εμπιστοσύνη ξαναγύρισε μέσα του.

-Εντάξει, της είπε και της χαμογέλασε.

-Πρέπει όμως να σου πω κάτι, είπε η Λίνα. Η φωνή της είχε γίνει σοβαρή. Κοίταξε το αστέρι μου και πες μου τι βλέπεις.

Ο Νικόλας κοίταξε προς το μικρό αστέρι και δυσκολεύτηκε να το εντοπίσει. Η ζωηρή λάμψη που είχε πριν, τώρα είχε εξαφανιστεί, είχε γίνει ένα χλωμό φως, έτοιμο να σβήσει. Κοίταξε με απορία το κορίτσι.

-Κάθε φορά που θα αμφιβάλλεις ότι θα φτάσουμε εκεί, του είπε, η λάμψη του θα χάνεται. Μπορεί να σβήσει και τελείως. Όσο, όμως, πιστεύεις ότι θα πετύχουμε το στόχο μας, η λάμψη του θα είναι δυνατή και θα μας οδηγεί

-Είμαι σίγουρος ότι θα φτάσουμε εκεί, της απάντησε ο Νικόλας.

Του έδειξε το αστέρι χαμογελώντας. Όχι μόνο η λάμψη του είχε γίνει πιο δυνατή από πριν, αλλά τώρα φαινόταν και πολύ πιο κοντά. Το κορίτσι του έπιασε το χέρι και σύντομα πετούσαν πάλι στο διάστημα. Πέρα μακριά, σε ασύλληπτες αποστάσεις, ο Νικόλας έβλεπε μεγάλους γαλαξίες με περίεργα σχήματα και απίστευτα όμορφους χρωματισμούς.

-Ποτέ ξανά στη ζωή σου, του είπε η Λίνα, δεν θα έχεις την ευκαιρία να δεις τόσο μοναδικά πράγματα. Κοίταξε να απολαύσεις το ταξίδι. Να θυμάσαι πως πολλές φορές το ταξίδι αξίζει πιο πολύ από τον προορισμό.

Πολύ πιο γρήγορα απ' ό τι περίμενε ο Νικόλας, έφτασαν κοντά στον πλανήτη της Λίνας. Όπως τον έβλεπαν από το διάστημα ήταν πανέμορφος. Έμοιαζε γυάλινος, κρυστάλλινος και, καθώς το φως κάποιου μακρινού ήλιου τον φώτιζε, άλλαζε συνεχώς χρώματα και πέταγε εδώ κι εκεί, μικρές λάμπες. Ο Νικόλας κοιτούσε έκθαμβος το υπέροχο θέαμα.

-Ποτέ δεν θα πίστευα ότι υπάρχει τέτοιος πλανήτης στο διάστημα, είπε στο κορίτσι.

-Η αλήθεια είναι πως υπάρχουν πράγματα στο σύμπαν που είναι ασύλληπτα για το ανθρώπινο μυαλό, απάντησε εκείνη. Ας κατεβούμε όμως κάτω.

Μπήκαν αμέσως στην ατμόσφαιρα του μικρού πλανήτη, η οποία ήταν ευωδιαστή και γρήγορα προσγειώθηκαν σ' ένα μικρό, καταπράσινο λιβάδι. Γύρω υπήρχαν αμέτρητα λουλούδια, σε χρώματα και σχήματα που ο Νικόλας δεν είχε ξαναδεί. Όλα ήταν πολύ όμορφα Άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε ένα. Ήταν γυάλινο.

-Μπορώ να κόψω ένα; τη ρώτησε.

Του χαμογέλασε.

-Μόνο ένα, του είπε.

Ο Νικόλας έκοψε ένα μικρό, υπέροχο λουλουδάκι, σε χρώμα απαλό κίτρινο και το έβαλε στην τσέπη της πιζάμας του. Κοίταξε γύρω και είδε πως κι άλλα πλάσματα, σαν τη φίλη του, πετούσαν νωχελικά στον αέρα, αλλά δεν τους έδιναν σημασία. Ήταν τόσο όμορφα, τόσο γαλήνια σ' αυτόν το πλανήτη, που ένοιωσε πως θα μπορούσε να ζήσει για πάντα εδώ. Δίπλα στη Λίνα.

-Νομίζω πως είναι ώρα να γυρίσεις στο σπίτι σου. Σε λίγο θα ξημερώσει.

Η φωνή του κοριτσιού τον επανέφερε στην πραγματικότητα.

-Δεν μπορώ να καθίσω λίγο ακόμα; Είναι τόσο όμορφα εδώ!

-Αυτά που έπρεπε να δεις, τα είδες. Πριν αποχαιρετιστούμε όμως, θέλω να σου πω κάτι που θα πρέπει να το θυμάσαι σε όλη σου τη ζωή. Όπως είδες, τη στιγμή

που αμφέβαλλες αν θα φτάσουμε στο αστέρι μου, εκείνο έχασε τη λάμψη του και κόντευε να σβήσει. Μόλις πίστευες όμως, ότι θα φτάσουμε, το φως του έγινε και πάλι ζωηρό. Το ίδιο θα συμβαίνει με κάθε στόχο, με κάθε σκοπό που θα βάζεις στη ζωή σου. Όσο πιστεύεις, βαθιά μέσα σου, ότι θα πετύχεις, τόσο πιο εύκολα θα φτάνεις στο στόχο σου. Όταν αφήνεις την αμφιβολία να σε κυριεύει, ο στόχος σου θα απομακρύνεται, θα χλομιάζει, θα σβήνει.

-Θα το θυμάμαι, είπε ο Νικόλας. Κι εσένα δεν πρόκειται να σε ξεχάσω ποτέ. Θα σε ξαναδώ άραγε κάποτε;

Το κορίτσι κοιτούσε πέρα μακριά, τα κρυστάλλινα βουνά.

-Ίσως... αν το θελήσεις πολύ. Αλλά κάθε φορά που θα βλέπεις μια πεταλούδα να πετάει, μπορεί και να είμαι εγώ!

Έσκυψε και φίλησε απαλά το Νικόλα στο μάγουλο. Εκείνος ένοιωσε μια νύστα και ξάπλωσε στο γρασίδι κλείνοντας τα μάτια του. Τον πήρε αμέσως ο ύπνος.

Μια ακτίνα του ήλιου χτύπησε το Νικόλα στα μάτια και τον ξύπνησε. Έμεινε λίγο ακίνητος, μέχρι να συνειδητοποιήσει που βρισκόταν, και μετά πετάχτηκε όρθιος και κοίταξε γύρω του. Ήταν στο δωμάτιό του. Έτρεξε στο παράθυρο και κοίταξε έξω. Ο ήλιος έλαμπε και όλα ήταν ήρεμα και ήσυχα. Τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας πλημμύρισαν ξαφνικά το μυαλό του κι αναρωτήθηκε τι είχε συμβεί πραγματικά. Ήταν δυνατό μέσα σε μια νύχτα να προλάβει να πάει σ' ένα πλανήτη και να γυρίσει; Κι αυτό το κορίτσι, πόσο όμορφο ήταν, πόσο διαφορετικό!

«Σίγουρα θα ονειρεύτηκα», σκέφτηκε ο Νικόλας. «Δεν μπορεί αυτά τα πράγματα να συμβαίνουν στην πραγματικότητα. Πάντως ήταν ένα πολύ όμορφο όνειρο».

Κατευθύνθηκε προς το μπάνιο για να πλυθεί και ασυναίσθητα έβαλε το χέρι του στην τσέπη της πιζάμας του. Έπιασε κάτι σκληρό. Το τράβηξε απότομα και... κρατούσε στο χέρι του ένα μικρό, κίτρινο, κρυστάλλινο λουλουδάκι. Ένα κομψοτέχνημα που κανένα ανθρώπινο χέρι πάνω στη γη δεν θα μπορούσε να κατασκευάσει. Χαμογέλασε στον εαυτό του και το έβαλε πάλι στην τσέπη του. Θα την ξανάβλεπε άραγε ποτέ;

«Ίσως» του είχε πει, «αν το θελήσεις πολύ».

Κατέβηκε στην κουζίνα για το πρωινό και καλημέρισε τη μητέρα του.

-Καλώς το αγόρι μου, είπε εκείνη και τον φίλησε τρυφερά. Πως κοιμήθηκες απόψε;

-Υπέροχα μαμά, καλύτερα από κάθε άλλη φορά!

-Έχω ένα παράπονο όμως. Είναι τέσσερις μέρες τώρα που σου πήρα τα χρώματα κι ακόμα δεν έχεις κάνει τίποτα.

-Έψαχνα για το θέμα μαμά. Πολύ σύντομα θα έχεις τον πίνακά σου, απάντησε

αποφασιστικά ο Νικόλας.

Μόλις τελείωσε το πρωινό του ανέβηκε στο δωμάτιό του και κάθισε μπροστά στο γραφείο του, όπου την προηγούμενη μέρα είχε απλώσει τα χρώματα και τα πινέλα του. Με αποφασιστικές κινήσεις πήρε το μολύβι και άρχισε να χαράζει γραμμές στο μουσαμά, κάνοντας το προσχέδιο του πίνακα. Συνέχισε έτσι, με γρήγορο ρυθμό, μέχρι το μεσημέρι που τον φώναξε η μητέρα του για φαγητό. Έφαγε γρήγορα κι ανέβηκε αμέσως στο δωμάτιό του για να συνεχίσει τη ζωγραφική. Οι ώρες πέρασαν χωρίς να το καταλάβει και είχε βραδιάσει πια όταν τελείωσε τον πίνακά του. Πήρε ένα μικρό πινέλο και με κόκκινο χρώμα έγραψε κάτω αριστερά, με μικρά γράμματα: Νικόλας. Εκείνη τη στιγμή άκουσε την εξώπορτα να ανοίγει. Είχε έρθει ο πατέρας του.

Γεμάτος χαρά ο Νικόλας πήρε τον πίνακα και κατέβηκε γρήγορα κάτω. Οι γονείς του κάθονταν στο μεγάλο καναπέ του σαλονιού. Φίλησε τον πατέρα του και μετά, με επίσημο ύφος, έστησε τον πίνακα απέναντί τους σε μια καρέκλα.

-Λοιπόν, πως σας φαίνεται το έργο μου; τους ρώτησε.

Έβγαλαν και οι δύο ένα επιφώνημα θαυμασμού!

-Συγχαρητήρια, είπε ο πατέρας του, είναι θαυμάσιο!

-Είναι υπέροχο είπε η μητέρα του, δεν φανταζόμουν ότι έχεις τόσο ταλέντο.

-Το μυστικό είναι, είπε ο Νικόλας, να μένεις πιστός στο στόχο σου, να πιστεύεις σ' αυτό που κάνεις.

-Όμως το θέμα είναι ασυνήθιστο, από πού το εμπνεύστηκες, ρώτησε η μητέρα του.

-Αυτό μαμά είναι μια παράξενη ιστορία. Ίσως σας τη διηγηθώ κάποια άλλη φορά.

Ο πίνακας έδειχνε ένα λιβάδι με ασυνήθιστα, πολύχρωμα λουλούδια. Στο βάθος τα βουνά έμοιαζαν κρυστάλλινα. Ο ουρανός ήταν νυχτερινός και πάνω του έβλεπες πολύχρωμους γαλαξίες και αμέτρητα αστέρια. Καθισμένη ανάμεσα στα λουλούδια ήταν μια κοριτσίστικη μορφή. Ένα πλάσμα υπέροχο, μοναδικό. Στο τέλειο πρόσωπό της ο Νικόλας είχε ζωγραφίσει δυο χρυσοπράσινα μάτια, γεμάτα μυστήριο, που όπως τα κοίταζες, νόμιζες πως το βλέμμα τους έφτανε στα βάθη της ψυχής σου. Έξω στον κήπο, μέσα στην ήσυχη καλοκαιρινή βραδιά, μια πολύχρωμη πεταλούδα πετούσε από λουλούδι σε λουλούδι...

Ο Πανος Παχνηλης είναι γραφιστας και εικονογραφος παιδικων -και οχι μονο-βιβλιων.

Συνεργαστηκε επι σειρα ετων με τον εκδοτικο οικο Καμπανα καθως και με αλλους εκδοτικους οικους.

Υπηρξε επι πολλα χρονια καλλιτεχνικος διευθυντης του περιοδικου κομικ Σπαιντερμαν.

Εικονογραφησε και εξεδωσε το περιοδικο κομικ Ελ Τζο.

Ζει και εργαζεται στην Αθηνα.